

SAA hændte det ud paa Efteraaret, at der uventet kom Fremmede til Gaarden. Det var en mørk Dag med en tung Skyhimmel paa Vandring ud mod Øst. Den Syge havde haft en daarlig Nat; endnu ved Middagstid var han ikke staaet op.

Gamle Barbara stod inde i Opholdsstuen og lagde et Par Tørv til Ilden, da hun til sin Forskrækkelse hørte en Vogn rumle ind i Slotsgaarden. Hun aabnede et Vindu paa Klem. En nedslaaet Kalesjevogn med to Herrer holdt nedenfor Trappen.

Den ene af Herrerne kendte hun; det var Doktoren fra Randers. Men hvem var den skægløse Fremmede, der sad ved Siden af? Og hvad vilde det Menneske her?

»Er Mikkelsen da bleven ren tumpet!« udbrød hun pludselig og trak Vinduet til med et Smæld. Hun havde set begge Herrerne staa ud af Vognen og følges op ad Trappen. Hun havde ogsaa set Kusken lange en Haandkuffert ned.

Hun skyndte sig ud for at standse dem i Forstuen. Helt ophidset sagde hun her den Fremmede lige i Ansigtet, at han kunde ikke komme ind.

Doktoren traadte imellem.

»Hør nu her, Søster Barbara! Denne Herre er Professor i Medicin ved Københavns Universitet ... er altsaa Læge ... og desuden en Ungdomsven af Godsejeren.